

Menczel Félixné

Édesanyám utolsó képe a deportálás előtt. [1944 nyarán] édesapámat, úgynevezett honvédelmi munkaszolgálatos orvoscént kirendelték Újkígyóásra, Békéscsaba mellé, ahonnan a helyi orvos bevonult, tehát nem volt egészségügyi ellátása a környéknek. Az ottani főszolgabíró -- akit én nem ismertem, soha életemben nem láttam, de nagyon rendes embernek kellett lennie -- a kornak megfelelően nem barátságosan, hanem roppant hivatalosan azt mondta apámnak, hogy 'Mégis hogy gondolja az ittlétét? Maga zsidóként keresztény cselédet vagy szakácsnőt nem foglalkoztathat. Úgyhogy küldök egy táviratot, a vágsellyei szolgabírónak, hogy a feleségét és a családját, bútorokkal, mindennel együtt indítsák útnak Újkígyóásra'. Ez volt 1944. június végén. Újkígyóson volt egy orvoslakás, ami üres volt, és volt egy zöldkeresztes nővérke [lásd: Zöld Kereszt], ő volt édesapám asszisztensnője. Én Újkígyósról vonultam be munkaszolgálatra. Egy hétre rá, pontosan a születésnapomon, 1944. július tizenkettedikén kaptam a munkatáborban egy feladó nélküli levelezőlapot, amelyen csak annyi volt, hogy 'Szüleid elvitték'. Szent

meggyőződése, hogy a nővérke küldte ezt a lapot. Az írását ugyan nem ismertem, de csak ő lehetett. 1945 után próbáltam megtalálni, de közben férjhez ment, úgyhogy a nevét se tudtam már. Nagyon szerettem volna neki megköszönni. Mert a rossz hír is hír, és több, mint a semmi. A csendőrorrmester, aki ott a parancsnok volt, egy nappal korábban vitette be a szüleimet a gettóba, mint ahogy az előírás volt. Másnapra, tehát aznap, amikor nekik még ott kellett volna lenniük, megjött a felmentés, hogy miután nincs orvosi ellátás, a doktor Menczel maradjon ott. Nem maradt, mert az őrmester bevitte. Anyámnak nincs sírja, a hónapját se tudom, mikor halt meg. A születésnapján emlékezem rá, mert azt tudom.